

som denne Landstrækning er forlenet med, er jeg fuldt enig i. Naar jeg desuagtet kritiserer den Maade, hvorpaa dette Forslag er tilvejebragt, er det endvidere ikke paa nogen Maade for at komme Godsejer Sophus Scavenius til Klintholm til Livs, langt fra. Jeg anerkender og paaskønner, at han saavel som hans Forgængere som Besiddere af Godset har været overordentlig liberale i Retning af at give Offentligheden uhindret Adgang til at færdes i Skovene og omkring paa Skrænterne og Lejlighed til i det hele taget at stifte Bekendtskab med den sjældne Naturskønhed, som Møns Klint frembyder. Men jeg kan som Rigsdagsmand ikke andet end betragte det som min Pligt, naar et Forslag om en Bevilling fremsættes, der berører Forhold i min Valgkreds, at undersøge Sagens Forhistorie; og det er min Pligt at overveje, om den Erstatning, der gives her, staar i et rimeligt Forhold til det Offentligheden opnaar.

I Anmærkninger til Finansloven Sp. 1529—30 staar der — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse nogle Linier —: „I Erstatning for de af Fredningen følgende Indskrænkninger i Raadigheden over det fredede Omraade blev der ved Fredningsnævnets Kendelse tillagt Ejeren af Klintholm Gods, Godsejer, Cand. juris Sophus Scavenius, en aarlig Ydelse af 2 000 Kr., medens Overfredningsnævnet fastsatte den Ejeren tilkommende Erstatning til 40 000 Kr. een Gang for alle“. Man vil se, at der er god Overensstemmelse mellem Amtsnævnet, de stedkendte Mænds, Ansættelse — 2 000 Kr. aarlig — og Overfredningsnævnets Ansættelse af Erstatningssummen til 40 000 Kr. een Gang for alle. Saa hedder det videre: „Under en af Ejeren i Henhold til fornævnte Lovs § 15, 3die Stykke, optagen Skønforretning blev Erstatningen af den ene Skønsmænd fastsat til 60 000 Kr. og af den anden til 100 000 Kr., og under en af Ejeren derefter iværksat Overskønforretning er Erstatningen enstemmig fastsat til 150 000 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra 6. Juli 1921 at regne.“ Ærede Medlemmer vil altsaa se, at det samlede Beløb, der skal udrædes i Erstatning, er 150 000 Kr. plus 2 945 Kr. i Renter.

Hvad er det nu, Samfundet erhverver for et saa stort Beløb, et Beløb, der meget

stærkt nærmer sig det 4-dobbelte af, hvad den fornemme Domstol, jeg før nævnte, Overfredningsnævnet, ud fra en, maa jeg antage, særdeles retsindig Overvejelse af alle Forhold har ment var den rigtige og forsvarlige Erstatning. Hvad er det da, Samfundet erhverver? Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere et Par Linier af Naturfredningsforeningens Aarsberetning for 1918. Det hedder dér vedrørende Møns Klint: „Etableringen af en egentlig Kystsikring til Betryggelse af Klintens Bevaring gaar Andragenderne og Naturfredningsraadets Skrivelse ikke ud paa, hvorimod Ejeren har rejst Spørgsmaalet herom, men Nævnet maa, i Overensstemmelse med Naturfredningsraadet, anse dette Spørgsmaal som liggende udenfor Naturfredningslovens og derfor ogsaa Nævnets Omraade og hørende under Kystfredningsloven“. Spørgsmaalet om, hvorledes man ved denne Fredning forhindrer Godsejer Scavenius i f. Eks. at bryde Kridt af Klinten, ligger aldeles ikke ind under Naturfredningsnævnet og er derfor heller ikke indbefattet under den Erstatning, man skulde fastsætte. Det hedder videre: „Der er i ethvert Tilfælde for Tiden ikke Grund til at gaa videre med Hensyn til Naturfredningslovens Anvendelse paa Skovens forstlige Behandling end til det, man maa anse for absolut nødvendigt for at bevare en tilstrækkelig stor Del af Klinteskoven som Værnskov for Bevoksningen paa Klinten og i Faldene, og man finder det tilstrækkeligt i dette Øjemed, at en Skovbræmme med Vestgrænsen i Hovedsagen følgende en Række Lavninger i Terrænet i en Afstand fra Klintens Overkant af 400—600 m, noget lempet til begge Sider af Hensyn til Afdelings-systemet, fredes saaledes, at det paalægges Ejeren ikke paa denne Bræmme at forynge et større sammenhængende Areal samt end 3 ha samt at anlægge Hugstfølgen saaledes, at der ikke forynges Skov, der støder op til Kulturer, forinder disse er fuldstændig sluttede og har naaet Mandshøjde“. Hugsten skal altsaa anlægges paa en saadan Maade, at man ikke fortsætter med 3 ha ved Siden af det allerede huggede, men saaledes, at det sidst huggede kan faa Lov til at vokse op, inden man hugger 3 ha ved Siden af. Det er altsaa de Indskrænkninger,